

STEPHEN KING

**MAI  
TĂRZIU**

Traducere din limba engleză de  
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE

Redactor-sef: Marian COMAN

Redactor: Oana IONAȘCU

Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Lector: Daniela ASAFTEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KING, STEPHEN

Mai târziu / Stephen King; trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. –

București: Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1075-0

I. Toma, Ruxandra (trad.)

821.111

Stephen King

LATER

Copyright © 2021, by Stephen King

All rights reserved.

© NEMIRA, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de Tipografia ART GROUP PUBLISHING SRL.

Orice reproducere, totală sau parțială,  
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți  
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise  
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1075-0

*Ne apropiam de casa lui Marsden. Semăna cu una dintre vilele de la Hollywood pe care le vezi în filme: mare și cocoțată pe coasta dealului. Peretele din fața noastră era făcut numai și numai din sticlă.*

*– Câtă heroină o fi vândut să și-o poată permite? a mârâit cu răutate Liz.*

*Mai aveam doar o curbă până să ajungem în curtea asfaltată. Liz a virat atentă și eu am văzut un bărbat stând în picioare în fața garajului dublu unde se aflau mașinile de fițe ale lui Marsden. Am vrut să spun că ăla trebuie să fie Teddy, portarul, dar chiar atunci am văzut că nu mai avea gură.*

*Iar gaura aia roșie care se căsca unde-i fusese cândva gura dovedea că nu murise din cauze naturale.*

*După cum poate v-ați dat seama, aceasta este o poveste de groază...*

Nu-mi place să încep cu o scuză – probabil chiar există o regulă care îmi interzice s-o fac, asemănătoare aceleia care nu-mi permite să pun prepoziția la sfârșitul propoziției –, dar, după ce am citit cele peste treizeci de pagini deja scrise, simt că așa s-ar cuveni. Este vorba despre anumite cuvinte pe care le tot folosesc. De fapt, despre o expresie. Încă de la o vârstă fragedă am învățat de la mama o mulțime de cuvinte porcoase (așa cum vă veți convinge și singuri în cele ce urmează). Însă expresia asta a mea este cât se poate de decentă. Ea este „mai târziu“, cu toate sinonimele ei: „după aceea“, „apoi“, „pe urmă“. De exemplu: „Am aflat mai târziu că...“ și „Abia după aceea am înțeles că...“ și „Am devenit pe urmă un...“. Știu că mă repet, de aceea am încercat să o înlocuiesc cât mai des cu sinonimele ei, dar, în fond, tot aia e și nici n-am avut de ales, pentru că povestea mea începe pe vremea când mai credeam în Moș Crăciun și în Zâna Măseluță (cu toate că la șase ani începusem deja să-mi pun întrebări în privința lor). Acum am douăzeci și doi, adică e mai târziu, da? Probabil că pe la vreo patruzeci și ceva de ani – evident, presupunând că voi apuca vârsta asta – o să-mi aduc aminte de toate lucrurile pe care credeam că le înțeleg la douăzeci și doi și o să-mi dau seama că, de fapt, nu pricepeam prea multe. Acum știu că întotdeauna există un „mai târziu“. Cel puțin, până murim. Îmi închipui că atunci ar fi corect să folosim adverbul „demult“, cu toate sinonimele lui.

Numele meu este Jamie Conklin și, odată ca niciodată, într-o Zi a Recunoștinței, am desenat un curcan care mi s-a părut absolut demențial. Mai târziu – dar nu mult mai târziu – mi s-a spus că era un mare rahat. Uneori adevărul e tare nașpa.

Cred că asta-i o poveste de groază. Ia vedeți și voi ce părere o să aveți.

## 1

Veneam de la școală împreună cu mama. Mă ținea de mână. În mâna cealaltă aveam desenul cu curcanul, cel pe care l-am făcut în clasa întâi, în săptămâna de dinaintea Zilei Recunoștinței. Așa de mult îmi plăcea ce-mi ieșise, că nu-mi mai încăpeam în piele de mândrie. Uite cum trebuia să faci: îți puneai palma pe o coală de hârtie glasată și după aceea îi făceai conturul cu o cariocă. Așa obțineai coada și corpul. Capul era treaba ta cum îl deseneai.

I-am arătat desenul meu mamei și ea a zis „Mda, mda, bravo, tare frumos!“, dar cred că nici nu s-a uitat la el. Probabil se gândea la una dintre cărțile pe care încerca să le negocieze cât mai bine. „Să-și vândă marfa“, zicea ea. Vedeți voi, mama mea era agent literar. Înainte fusese fratele ei, unchiul meu, Harry, dar mama îi preluase afacerea cu un an înainte de perioada despre care vă povestesc. E o istorie lungă și cam nasoală.

I-am zis:

– Am folosit verde-închis, ca pădurea, pentru că asta-i culoarea care-mi place mie cel mai mult. Știi că îmi place, da?

Deja ajunseserăm aproape de casă. Locuiam la doar trei străzi distanță de școală.

Și ea iar a comentat „Mda, mda, mda“. Și a mai zis:

– Când ajungem acasă, să te duci să te joci în camera ta sau să te uiți la niște desene animate, bine? Am un catralion de telefoane de dat.

Am răspuns și eu „Mda, mda, mda“ și m-am ales cu un ghiont și cu un zâmbet. Tare mult îmi mai plăcea s-o fac pe mama să zâmbească, pentru că, deși n-aveam decât șase ani, înțelegeam deja că ea lua totul, tot ce se întâmpla, mult prea în serios. Mai târziu am aflat că eu eram unul dintre motivele pentru care era așa. Mama credea că s-ar putea să am probleme la cap. Ziua despre care vă povestesc aici a fost aceea când s-a convins că eram perfect normal. Ceea ce probabil că a liniștit-o, pe de-o parte, iar, pe de altă parte, a îngrijorat-o și mai tare.

– Să nu vorbești cu nimeni despre asta, mi-a spus ea mai târziu, în aceeași zi. Doar cu mine poți. Și poate nici cu mine, scumpule. Bine?

Am zis că bine. Când ești așa de mic, iar cea care-ți vorbește e mama ta, zici bine la absolut orice. Cu excepția cazului în care îți spune să te duci la culcare. Sau să-ți termini de mâncat broccoliul din farfurie.

Am ajuns la blocul nostru și liftul tot nu mergea. Ai putea spune că altfel ar fi stat lucrurile dacă ar fi mers, dar eu nu prea cred. Eu cred că mănâncă rahat cu polonicul oamenii care spun că în viață nu contează decât alegerile făcute și drumurile pe care hotărâm să mergem. Pentru că, indiferent dacă am fi luat liftul ori am fi urcat pe scări, tot la etajul al treilea am fi ajuns. Când soarta își îndreaptă spre tine degetul ei bolnav de Parkinson, toate drumurile pe care apuci duc în același loc – asta-i părerea mea. Poate c-o să mi-o schimb când o să fiu mai bătrân, dar nu prea cred.

– Băga-l-aș în mă-sa de lift! a oftat mama.

Și a adăugat repede:

– N-ai auzit ce-am zis, puiule.

– Ce s-aud? am întrebat-o, făcând-o să zâmbească din nou.

A fost ultimul ei surâs din după-amiaza aceea, credeți-mă pe cuvânt. Am întrebat-o dacă vrea să-i car eu sacoșa în care avea un manuscris, așa cum se întâmpla de obicei. Iar acum era unul mare, de vreo cinci sute de pagini. (Mereu, când mă aștepta să ies de la ore și era vreme bună, mama se așeza pe o băncuță din fața școlii și citea câte un manuscris.) Acum mi-a răspuns:

- Foarte drăguț din partea ta, dar ce-ți zic mereu?
- Că trebuie să-ți duci singur povara, i-am răspuns.
- Corectamente.
- Regis Thomas a zis asta, nu? am întrebat-o eu.
- Firește. Dragul de Regis, care ne plătește chiria.
- E vorba despre Roanoke<sup>1</sup>.
- Mai trebuie să întreb, Jamie?

Și eu am început să râd. Că doar *tot* ce scria dragul de Regis avea legătură cu Roanoke. Asta era povara pe care trebuia să și-o ducă în viață.

Am urcat pe scară până la al treilea etaj, unde mai erau alte două apartamente pe lângă al nostru, aflat la capătul coridorului. Al nostru era acela mai mare și mai elegant. I-am văzut pe domnul și doamna Burkett stând în fața ușii de la 3A și am știut imediat că se întâmplase ceva, pentru că domnul Burkett fuma o țigară și eu, unul, nu-l mai văzusem niciodată fumând și, oricum, n-avea voie s-o facă în interiorul clădirii. Avea ochii roșii și părul lui cărunt stătea vâlvoi. Eu îi ziceam „domnule“ și atât, dar, de fapt, ar fi trebuit să-i zic „domnule profesor“, pentru că preda o materie inteligentă la New York University. Am aflat, mai târziu, că era vorba despre literatura engleză și europeană. Doamna Burkett era în cămașă de noapte și în picioarele goale. Cămașa de noapte era destul de subțire. Căci îi vedeam cam tot prin ea.

Mama a întrebat:

– Ce s-a întâmplat, Marty?

Dar nu l-am lăsat să răspundă și m-am repezit să-i arăt desenul meu cu curcanul. Pentru că mi se părea tare trist și voiam să-l înveslesc. Dar și pentru că eram atât de mândru de opera mea.

– Uitați aici, domnule Burkett! Am făcut un curcan! Uitați aici, doamnă Burkett!

Și am ridicat desenul în fața ochilor, pentru că nu voiam să creadă că mă uitam la ce i se vedea prin cămașa de noapte.

<sup>1</sup> Roanoke – colonie din Carolina de Nord ai cărei locuitori (117 în total) au dispărut fără urme, în condiții deosebit de misterioase, în 1590 (n. tr.).

Domnul Burkett nu m-a luat în seamă. Nici nu cred că a auzit ce spusese.

- Am vești foarte proaste, Tia. Mona a murit de dimineată.

Mama a scăpat din mână sacoșa cu manuscrisul și și-a acoperit gura cu palma.

- Vai de mine, nu! Nu se poate! Nu-i adevărat!

Domnul Burkett a început să plângă.

- S-a trezit în timpul nopții și a zis că se duce să bea niște apă.

Eu m-am culcat la loc și de dimineată am găsit-o pe canapea, acoperită până la bărbie cu o cuvertură, așa că m-am dus în vârful picioarelor la bucătărie și m-am apucat să fac cafeaua, pentru că m-am gândit că mirosul o s-o tre... o s-o trezească...

Dar nu s-a mai putut stăpâni și a început să plângă în hohote. Mama l-a luat în brațe, așa cum mă lua și pe mine când mă răneam, deși domnul Burkett avea cam o sută de ani (mai târziu, am aflat că nu avea decât șaptezeci și patru).

Atunci doamna Burkett a început să stea de vorbă cu mine. Mi-era destul de greu să aud ce spunea, dar nu chiar atât de greu, ca în cazul altora, pentru că doamna Burkett era încă destul de proaspătă, adică murise de curând. Și mi-a zis:

- Curcanii nu sunt verzi, James.

- Al meu e, i-am răspuns.

Mama încă îl ținea în brațe pe domnul Burkett și îl legăna ușor. Nu au auzit-o, pentru că nu puteau, și nu m-au auzit nici pe mine, pentru că erau ocupați cu treburile lor de oameni mari; mama - cu consolatul, domnul Burkett - cu bolborositul.

- L-am chemat pe Allen, doctorul nostru, și el a venit și a spus că probabil a făcut un *afece*.

Cel puțin asta am înțeles eu, pentru că din cauza plânsului balmăjea cuvintele.

- A sunat la pompe funebre. Au venit și au luat-o. Nu știu ce o să mă fac fără ea.

Acum doamna Burkett mi-a zis:

- Dacă nu-i atent, bărbatul meu o să-i dea foc la păr mamei tale cu țigara aia.

Chiar așa s-a și întâmplat. Am simțit miros de păr pârlit, ca la coafor. Mama era mult prea bine-crescută să-i spună ceva, dar s-a desprins din strânsoarea lui, i-a luat țigara, a aruncat-o pe jos și a strivit-o cu talpa pantofului. Mie mi s-a părut tare urât din partea ei să facă mizerie pe scara clădirii, dar n-am spus nimic. M-am prins totuși că era o situație specială.

Și mai știam că o să-l sperii foarte rău dacă am să continui să vorbesc cu doamna Burkett. Și pe mama la fel. Chiar și un copil cunoaște anumite chestii elementare, cu condiția să nu-i fileze o lampă la mansardă. Trebuia să zici „te rog“, trebuia să zici „mulțumesc“, nu era voie să-ți scoți puța în public, nu era voie să plescăi când mănânci și nu era deloc bine să stai de vorbă cu morții în apropierea viilor care îi plângeau. Însă, în apărarea mea, vreau să vă spun că nu știam că doamna Burkett murise atunci când am văzut-o la etajul al treilea. Mai târziu mi-am dat seama cum să fac diferența între oamenii de aici și cei de dincolo, dar, la vremea respectivă, eram abia la început. Vedeam prin cămașa de noapte, nu prin corpul ei. Morții arată exact ca viii, doar că sunt îmbrăcați mereu cu hainele în care au murit.

În timpul ăsta, domnul Burkett o luase iar de la capăt. I-a zis mamei cum a stat pe jos, lângă canapea, ținându-și soția de mână, până a venit doctorul și cum după aia s-a așezat la loc și a stat acolo până au venit tipii de la pompele funebre ca s-o ia. „Ca s-o ridice“, a zis el de fapt, iar eu am priceput abia după ce mi-a explicat mama. I se mai domolise plânsul, dar acum l-a apucat iar.

- I-au dispărut inelele, a zis el printre lacrimi. Și verigheta, și inelul de logodnă, ăla cu diamant mare. M-am uitat pe noptieră, unde le pune când își dă pe mâini cu alifia pentru artrită, care miroase atât de urât...

- Are dreptate, a recunoscut doamna Burkett. Lanolina se obține din grăsimea oilor, dar să știi că ajută

Am dat din cap ca să-i arăt că înțeleg, dar n-am zis nimic.

- ...le-am căutat și pe chiuveta din baie, pentru că și le lasă câteodată acolo..., le-am căutat *peste tot*.

– O să apară, a încercat mama să-l consoleze și, pentru că acum părul îi era în siguranță, l-a îmbrățișat din nou pe domnul Burkett.

O să apară, Marty, nu-ți mai face atâtea probleme.

– *Mi-e atât de dor de ea! Deja mi s-a făcut dor!*

Doamna Burkett a dat din mână.

– Nici șase săptămâni n-o să treacă și o s-o invite la masă pe Dolores Magowan.

Domnul Burkett se prăpădea de plâns și mama îl alina cu vorbe duioase, la fel cum făcea și cu mine de câte ori mă juleam în genunchi sau atunci când am vrut să-i fac un ceai și mi-am vărsat pe mână apa clocotită. Adică vorbea și nu era atentă, așa că am profitat de ocazie și am întrebat în șoaptă:

– Unde sunt inelele, doamnă Burkett? Știți unde sunt?

Morții sunt obligați să spună adevărul. Bine, nu știam asta când aveam șase ani; pur și simplu, presupuneam că toți oamenii mari spuneau adevărul, indiferent dacă erau vii sau morți. Desigur că la vremea respectivă mai credeam și că fetița pe care o chema Bucle Aurii era cât se poate de adevărată. O să ziceți că sunt prost. Nu mă supăr. Măcar nu credeam că toți cei trei ursuleți erau în stare să vorbească.

– În dulapul din hol, pe raftul de sus, mi-a răspuns ea. În fund, în spatele albumelor.

– De ce le-ați pus tocmai acolo? am întrebat-o.

Atunci mama mi-a aruncat o privire mirată, de parcă ar fi vrut să mă întrebe ce m-a apucat de vorbesc c-o ușă? Cu toate că își dăduse deja seama că nu eram un copil obișnuit. După întâmplarea din Central Park, o întâmplare nasoală rău de tot – o să ajung și la ea –, am auzit-o vorbind la telefon cu un prieten din lumea editorială și spunându-i că sunt „ciudat”. Chestia asta m-a speriat la culme, pentru că mi s-a părut că zice că vrea să-mi schimbe numele și să mă cheme „Fay”<sup>1</sup>, care-i nume de fată.

<sup>1</sup> Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză *fey* înseamnă „ciudat”, dar și „nebun”, iar Fay este un nume de fată (n. tr.).

– N-am nici cea mai vagă idee, mi-a răspuns doamna Burkett. Probabil că făcusem deja AVC. Și mi-eră gândurile înecate în sânge.

„Gânduri înecate în sânge.” N-am uitat niciodată vorbele astea.

Mama l-a întrebat pe domnul Burkett dacă nu vrea să vină la noi, să bea o ceașcă de ceai („sau ceva mai tare”), dar el a zis că nu, că vrea să se apuce din nou de căutat inelele soției. Mama l-a întrebat dacă vrea să-i aducem niște mâncare chinezească, pentru că asta urma să mâncăm noi la cină, iar el a zis „Sigur că da, mulțumesc, Tia.”

Mama a zis *De nada* (expresie pe care o folosea aproape la fel de frecvent ca „Mda, mda, mda” și „Bine, bine, bine”) și apoi i-a spus că o să-i aducem mâncarea pe la șase, dacă nu cumva voia să vină la noi acasă și să mâncăm împreună, pentru că îl primeam cu tot dragul. El a zis că nu, că vrea să mănânce acasă la el, dar că i-ar face plăcere să mâncăm noi la el. De fapt, a zis acasă la *noi*, ca și cum doamna Burkett încă era în viață. Dar nu era, chiar dacă se afla acolo.

– Până atunci ai tot timpul să găsești inelele, a spus mama și m-a luat de mână. Haide, Jamie! O să ne vedem mai târziu cu domnul Burkett, deocamdată e mai bine să-l lăsăm singur.

Și doamna Burkett mi-a spus:

– Curcanii nu sunt verzi, Jamie, și oricum ăla nici nu seamănă cu un curcan. Parcă-i un gogoloi din care ies niște degete. Clar, nu ești vreun Rembrandt.

Morții sunt obligați să spună adevărul, chestie foarte bună atunci când vrei să afli răspunsul la o întrebare. Dar, după cum am mai zis, adevărul e tare nașpa uneori. Începusem să mă supăr pe ea, dar tocmai atunci s-a pornit pe plâns și n-am mai putut să mă supăr. S-a întors cu fața spre domnul Burkett și a spus:

– Cine o să mai aibă acum grijă să-ți vâri cureaua și prin gaica de la spate? Dolores Magowan? Îndoi-m-aș!

Și l-a pupat pe obraz... sau a pupat *aerul* de lângă obrazul lui. Nu mi-am dat seama prea bine.

– Te-am iubit, Marty! Încă te iubesc.

Domnul Burkett a ridicat mâna și s-a scărpinat acolo unde-l atinsese cu buzele. Parcă îl apucase o mâncărime din senin. Probabil chiar asta credea că pățise.

## 2

Da, văd oameni care au murit. Din câte-mi aduc aminte, i-am văzut mereu. Dar nu e ca în filmul<sup>1</sup> ăla cu Bruce Willis. Câteodată, e interesant și palpitant, alteori, înfricoșător (cum a fost cu tipul din Central Park) sau poate să fie doar o chestie enervantă. Însă ideea e că *se întâmplă*. E ca atunci când ești stângaci sau ai talent la muzică încă de la trei ani sau faci Alzheimer la o vârstă relativ tânără – așa cum a pățit unchiul Harry, când n-avea decât patruzeci și doi de ani. Sigur, la șase ani patruzeci și doi mi se părea o vârstă matusalemică, dar chiar și la vremea aceea înțelegeam că e lipsit de sens să te rupi în figuri când nu știi cine ești. Sau nu-ți amintești numele lucrurilor – habar n-am de ce, dar asta mă speria cel mai tare când ne duceam în vizită la unchiul Harry. Gândurile lui nu erau înecate în sângele scurs dintr-un vas care i se spărsese în creier, dar tot înecate erau.

Mama și cu mine ne-am dus la ușa pe care scria 3C și mama a descuiat-o. A durat destul, pentru că aveam trei încuietori. Ea zicea că ăsta-i prețul pe care trebuie să-l plătești când trăiești pe picior mare. Aveam un apartament cu șase camere, care dădea spre bulevard. Mama îi zicea Palatul de lângă Parc. Aveam o menajeră, care venea de două ori pe săptămână. Mama avea un Range Rover în garajul de pe Second Avenue și câteodată mergeam cu el până în Speonk<sup>2</sup>, unde locuia unchiul Harry. Datorită lui Regis Thomas și altor câtorva scriitori (dar, mai cu seamă, datorită dragului de Regis),

<sup>1</sup> Referire la *Al șaselea simț* (1999), peliculă în regia lui M. Night Shyamalan (n. tr.).

<sup>2</sup> Speonk – localitate mică, în apropiere de New York (n. tr.).

duceam o viață îmbelșugată. Însă viața asta n-a durat – și voi povesti foarte curând despre evenimentele extrem de neplăcute care au dus la această schimbare. Uneori, când privesc în urmă, mi se pare că viața mea parcă a fost desprinsă dintr-un roman al lui Dickens condimentat cu înjurăturile epocii moderne, firește.

Mama și-a aruncat pe canapea geanta și sacoșa cu manuscrisul și s-a trântit alături. Canapeaua a pârțâit prelung, sunet care ne făcea, de obicei, să izbucnim în râs. Însă nu și în ziua aceea.

– 'Tu-i mama mă-sii! a exclamat mama și imediat a ridicat mâna. N-ai...

– N-am auzit nimic, am spus eu.

– Bravo! Trebuie să-mi fac rost de o zgardă cu electroșocuri, cum au câinii răi, sau de vreun alt dispozitiv care să mă împiedice să mai înjur când ești lângă mine. Să-mi fie învățătură de minte și să n-o mai fac.

Și-a suflat bretonul care-i cădea în ochi.

– Mai am de citit vreo două sute de pagini din ultimul roman al lui Regis...

– ăsta cum se cheamă? am întrebat-o eu, convins fiind că va fi ceva cu *Roanoke*.

Că așa era mereu.

– *Fantoma fecioarei din Roanoke*, mi-a răspuns ea. E una dintre cele mai bune cărți ale lui, cu o grămadă de... o grămadă de pupici.

Am strâmbat din nas.

– Ce să-ți fac, puile? Cucoanele înnebunesc după inimile clocotitoare și coapsele înfierbântate.

S-a uitat la sacoșa cu manuscrisul romanului *Fantoma fecioarei din Roanoke*, prins, ca de obicei, cu șase sau opt elastice, dintre care unul se rupea întotdeauna, făcând-o pe mama să folosească unele dintre cele mai complexe înjurături din repertoriul ei, pe care le folosesc acum și eu.

– Uite că acum nu-mi mai arde de nimic. Vreau doar să zac aici și să beau un pahar cu vin. Poate chiar o sticlă întreagă. Sigur, Mona Burkett era o figură, era o nesuferită. Și poate că lui o să-i fie mai bine fără ea, dar acum e foarte trist. Sper din tot sufletul